

i Lov af 2den Juli 1880 om Bestyttelse af Varemærker ommeldte Registrator, til hvem et Aftryk af Stemplet indsendes". Meningen er altsaa den, at det Navnestempel, som en Guldsmed vil bruge, skal være anmeldt og anerkjendt i Henhold til denne Lov; men dersom vi nu se paa Loven af 2den Juli 1880 om Bestyttelse for Varemærker, da staar der i § 6, at Indregistreringen og Anmeldelsen skal under alle Omstændigheder negtes, naar Mærket ubelukkende bestaar af Tal, Ord eller Bogstaver. Naar nu en Guldsmed i Henhold til Loven af 2den Juli 1880 § 6 skal anmeldte Jimærke og Navn, og der saa i denne Lov staar, at Tal, Ord eller Bogstaver skulle negtes Anerkjendelse som Varemærker, saa begriber jeg ikke, hvorledes denne Anmeldelse skal foregaa; thi Forsædigeren har jo efter Lovforslaget, som det foreligger, Lov til at faae sit Navn sat paa vedkommende Stykke, naar det har den Lødigheid, som Lovforslagets § 1 anviser, ellers ikke. Det kan gjerne være, at man ved en Fortolkning kan komme ud af, hvorledes Anmeldelsen skal foregaa; men jeg spørger ogsaa kun for at blive belært. — Dette er i Korthed de Bemærkninger, jeg foreløbig har at gjøre. Jeg vilde nu ønske, at man kunde komme til det Resultat med denne Lov, at det blev paabudt, at disse Varer bleve stemplede, saaledes at det, der havde Lødigheden, skulde stemples med et Rigsstempel, og det, der ikke havde Lødigheden, ogsaa skulde stemples, saaledes at vedkommende Guldsmed skulde svare til, at det havde det Lødigheidsindhold, han angav, og saaledes, at han i modsat Fald vilde blive straffet i Henhold til Loven. Kunde man komme dertil, vilde jeg ansæ det for et Fremstridt. En saadan Lov vilde det være heldigt at faae, og jeg tror, at der trænges haardt til den; thi mange Menneſter blive paa dette Omraade virkelig bedragne, uden at de, særlig i Provindserne, ere i Stand til at firkte sig imod at blive bedragne. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte, afventende den høitærede Ministers Svar paa de Spørgsmaal, jeg har gjort.

Justitsministeren (N e l l e m a n n):

Jeg skal først bemærke, at jeg selvfølgelig ved denne Lovs Affattelse væsentlig har fulgt den Betænkning, som er vedhæftet Anmærkningerne, og som er afgiven af en Kommission, i hvilken jeg maatte gaa ud fra, at Guldsmedenes Interesser maatte siges at være tilstrækkelig repræsenterede. Den Ordning, man har tænkt sig, gaar jo nærmest ud paa, at det, der ikke har den foreskrevne Lødigheid og altsaa ikke maa stemples, be-

tegner sig derved som mindre godt, saa at Publikum i det Hele taget helst bør afholde sig fra at kjøbe det, i det Mindste naar man ikke vil være sig bevidst, at man kjøber uøegte Varer. Dette er den Tanke, som ligger til Grund for Bestemmelsen. Dermed vil jeg jo for Resten ingenlunde have sagt, at det var umuligt at gaa en anden Vej, som den ærede sidste Taler antydede, det er et Spørgsmaal, der meget godt kan blive taget under Overveielse, hvis dette Forslag bliver henvist til et Udvalg, hvad det vel sagtens gjør. Jeg har set i Bladene, at de jydſke Guldsmede tilfugte at holde et Møde, saavidt jeg har forstaaet, paa Søndag angaaende denne Sag, og at de derefter ville indgaa med en Adresse. Hvad denne gaar ud paa, veed jeg ikke, men det er ogsaa et Moment, der kan tale for — hvad det for Resten ikke er min, men Thingets Sag at bedømme — at Sagen gaar i Udvalg, thi saa kunde man faae Tid til at se, hvad Folk have at bemærke, og saa kunde der tages tilbørligt Hensyn dertil. Der er selvfølgelig Ingen, som ønsker at stude Guldsmedeprofessionen, det er jo rimeligt, at man tager alt det Hensyn til dens Tarv, som kan forenes med Publikums Tarv, forenes med den Bestyttelse, man skylder Publikum mod at blive narret. Jeg vil derfor som sagt slet ikke afvise den Tanke, at man mulig kunde gaa den Vej eller en lignende Vej som den, det ærede Medlem antydede, saaledes at man paa en anden tydelig Maade, ved et særligt Mærke betegner det, der maa siges at være godt, at have tilstrækkelig Lødigheid, og man saa for Resten ikke med Hensyn til det Andet bestemmer, at det ikke maa mærkes, men kun, at Lødigheden maa angives saaledes, at Forskjellen træder tydelig frem, ved at dette saakaldte Rigsstempel mangler. Det er som sagt en Tanke, jeg slet ikke vil afvise, det kan godt være, at det er en hensigtsmæssig Ordning. Hvad angaar Grændsen, har jeg naturligvis ogsaa ladet mig bestemme af Sagkyndige; men jeg tror, Grændsen falder omtrent sammen med den tyfte, saaledes at der næppe kan være Grund til at tro, at vore Guldsjager derfor skulde blive mindre ansæte. Det er vel saa, at efter den tydſke Lov er Grændsen sat til 585, men saa er der dette saakaldte Remedium paa 5 i den tydſke Lov; Gjenstanden kan altsaa passere, selv om Lødigheden kun er 580. Her er Grændsen sat til 583 og Remediet til 2, saa at Minimum bliver endogaa lidt høiere hos os. Hos os maa det være 581 for at kunne passere, hvorimod det i Thyſland kan passere med 580, saa jeg tror derfor egentlig ikke, at tyfte Kjøbere i det Hele taget ville